

הצגות בשבוע הבא

מלאה כרימון בחידושים אמנותיים היא תל"אביב בשבועות אלה. זה עתה הועלה על שתיים מבמותינו ("הבימה" ו"קאמרי") הצגות, אשר מבחינה הטכנית של ההצגה יש בהן משום נסיון או חידוש. גם וילדר וגם פריסטלי "נוקטים בשיטות" בהצגותיהם אלה ("העירייה שלנו" ו"מאז גן עדן"). אולם את השיא בחידוש האמנותי מגיש לנו עתה אטיין דקרו, אמן הפנטומימה הדרמטית, שהצגותיו הראשונות בארץ עוררו שני סוגי תגובות, ושתייהן אופייניות למדי — האחד אומר: "אמנות גדולה" ואילו השני טוען: "...אמנם לא את הכל קל כל כך להביין".

מהפכת הצעירים ב"אהל"

"תעלולי סקאפון" היא הצגת הבכורה של ה"אהל" בשבוע הבא והמעניין, או ליתר דיוק, הגדור אשר בהצגה זו היא העובדה, שבהצגה זו יעדרו על במתו של תיאטרון הפועלים כל הותיקים. ואם עצם הצגת קומדיה של מולייר אין בו משום חידוש, הרי שלא כן כאשר מדובר על הצגה על במת "אהל" שכולה בידי המשמרת הצעירה. אם כי הסיבה לכך אינה אומרת דוקא התקדמות (פשוט: הותיקים יצאו לטיבוב באירופה) אין זה משנה, ונוכל הפעם לראות את הצעירים אשר בתיאטרון זה, כשמישה אחראית נמסרה לידיהם.

מולייר נתן ליצירתו זו יסוד של פארסה, משהו מנוסח "קומדיה-דל-ארטה", אך התוכן הוא מרדני רציני ומבא. ב"תעלולי סקאפון" מעלה המחבר על נס את אותה משמרת צעירה שנסאה בחובה את זרעי המרי נגד הפיאודליות. ובמדה שבכל עלומים תרסט רעיון המרד, שוחר האמת ולוחם ברקבון, הרי לפנינו "מחזה אקטואלי". ועוד חידוש מענין על במת ה"אהל" בהצגה זו: שלשה מבין האחראים להצגה הם עולים חדשים. ואלה הם: הצעיר פ. שורק, הקומפוזיטור א. נתן והכוריאוגרף ד. בדר.

אופנבאך ב"ירלהידו"

שבועים שנה אחר מותו בפריז, עשיר תהלה ויריבים, חוזר אלינו בשבוע הבא יעקב אופנבאך, הקומפוזיטור הירוק.

ניז'ינסקי הרקדן המטורף

בן 60 מת השבוע בלונדון האיש, אשר "האלים התקנאו בו". אף כי מחצית חייו עברה עליו בבתי חולים למחלות רוח ונפש, נשאר שמו עד היום כאגדה לא רק בפי האנשים, שזכו לראותו על הבמה, אלא גם בתולדות הבאלט. היו לו חיים סוערים לוא סלאב ניז'ינסקי, אמן הבאלט הדגול, ולא היה גבול לתהילות ולתשבחות בפי המבקרים, באותה המחצית הטובה של חייו. ואילו מאז חשך עולמו, טיפלו בו רופאים, פסיכיאטרים ו"קוסמים" למיניהם, שלא עזרו לו במאומה.

כאשר בשנת 1919 תקפה את ניז'ינסקי סקי האידיאה לתרגם לבאלט אחת מסימפוניותיו של ברהאמס, שאלו ידיו: האמנם יצא מדעתו או שמא אוכלת אותו קונצפציה אמנותית חדשה? קשה היה לנחש זאת אז, ב-1919, אך הזמן הוכיח, כי שני הדברים גם יחד אכלו במוחו של ניז'ינסקי. הסימפוניה לברהאמס הועלתה בבאלט על ידי אחרים, בשעה שניז'ינסקי הכריז על עצמו כעל גיור שעליו להתבודד בערבות סיביר... מאז לא חזר עוד האמן לאי-תנו, אך כל אותו זמן זכרו לו את חסד גדולתו משנות הוהרה הקצרות שלו והוא נשאר בתולדות האמנות כאחד מגדולי הבאלט.

ניז'ינסקי היה כוכב הבאלט במלא מובן המושג, בתקופה הגדולה של דיאגיליף, מסדו של הבאלט הרוסי. חלקו לא היה בבצוע בלבד, אלא גם באותו שיתוף פעולה רוחני עם הקומפוזיטורים, הנותן פרי יסודי כל כך לבאלט: את המוסיקה, בעיקר היה זה סטראוינסקי, שחיבר לבאלט זה את "פטרושקה", את "צפור האש" ועוד, יצירות גאוניות כשלעצמן. ולא היו רבים על קרשי הבמה שיוכו לדברי בקורת ולהבים כניז'ינסקי. "האלים מת-קנאים בו" גמרו עליו אומר המבקרים. אולם חייו לא היו דרך תהלות בלבד. חיפושיו באמנות, כרוב החיפושים אחר דרכי ביטוי חדישים, "קיבלו את שלהם". הצגת "מנחת הפאון" לדכויס עוררה סקאנדאל בפאריז והעתון "פיגארו" יצא בהתקפה נגדו בטענה שאמנותו פוגעת במוסר. "צפור האש" וכתה בהצגת הבכורה שלה לשערוריה גדולה עוד יותר. בכל זאת לא חדל ניז'ינסקי לחפש את דרכו, עד אשר ירד עליו דכאון והוא הגיע למסקנה עצובה, כי משהו הלך ואבד בחייו. איש לא ידע עוד, כנראה, אם היתה זו אמנם מסקנת חייו או האות הראשונה של מחלתו. הוא "הוכרו רשמית" כחולה רוח ב-1919.

פרט מענין בחייו העצובים של האמן הרוסי היא האהבה הגדולה שלותה אותו בשלשים השנים האחרונות. כתשנים לפני לפני אסונו פגש בשחקנית הקרדנית ההונגרית, היפיפיה רומולה דה פולסקי, והוא נשאה לאשה. מאז לא עזבה אותו אשתו ונסעה עמו סביב העולם וישבה לידו בבתי חולים, כשי התקוה אינה עוזבת אותו, שמא בכל זאת, עוד ישוב ניז'ינסקי הגדול אל הבמה...

חברת ר. ק. או. ראדיו פיקצ'ורס

מודיעה, כי בהתאם להסכמה הראשון עם מר רוברטו רוסליני בדבר יצירת הסרט "סטרומבולי", — סרט זה ישוחרר להצגת ככל אירופה ובמזרח התיכון באותה צורה שמר רוסליני עצמו הכין אותה וללא שנוי כל שהוא. הסרט "סטרומבולי" שלו הוענק זה לא כבר הפרס הגדול של העיר רומא.

(מ.)

"מאז גן עדן"

חנה מירון ומרים שני

של תאריכים ודמויות אינו חדש והקדים את "לילה-לו" אופנבאך עצמו, ממציא הקומביניציות בין יחן העתיקה לבין החברה הפריסאית מהימים ההם, עם כל הסאטירה והעקיצה אשר בהצגות אלו. ואולי משום כך דוקא — כאשר המדובר הוא באופנבאך, ובמגדל, ובהלנה היפה — קלע דוידוב למטרה. מובן מאליו כי האופנבאך של היום מגיע אלינו לא בכרכרה ואף לא בכרכת אכספרס, אלא כעולה חדש, העובר את בנימינה ומגיע באוטובוס של "אגד". וכל זה רואה מלמעלה הלינה היפה, האשה, שנתפרסמה יותר תודות לאופנבאך מאשר למיתולוגיה היוונית, השוכנת מזה זמן רב במרומים וכמו מובן הזדקנה בינתיים. (התפקיד בידי אלינה סטרינצקה, השחקנית רבת הכשרון של הבמה הועירה שלנו).

מפורסם. הוא בא בגלגולו החדש בדמותו של אלכסנדר פרנובסקי, שחוזר בהזדמנות זו אל במת "לילה-לו". מה עשה אופנבאך, רבן המנגינה הפופולרית והסאטירה החדה, במשך כל הזמן הזה, ומה מעשיו עתה — על כך מבקש לתת תשובה ביטוש דוידוב, הבמאי, שחיבר את "סיפורי גראנובסקי" אלה מתוך שיתוף פעולה עם וילנסקי, הקומפוזיטור. דוידוב, הבא מבולגריה, ביים ב"מטאטא" את "יום מנוחה", והוא ירש עתה את מקומו של ורדן ב"לילה-לו" מאחר שבמאי זה יסד את תיאטרון הבובות "סטיריקון". כיצד ייילב וילנסקי את מנגינותיו של אופנבאך עם אותן האהודות עליו, שאחדות מהן מוכרות לנו מפי שושנה דמארי — גם לזה תינתן התשובה בהצגה החדשה. הרעיון הזה של שילוב אנאכרוניסטי

שפופרת פי שפופרת

משפופרת משומשת אפשר לייצר שפופרת חדשה! אוסף השפופרות יחפון בחמרי גלם ובמטבע זר

בהתאם לצו השלטונות אין למכור תוצרת כל שהיא הנארות בשפופרות מבליל קבלת ה שפופרת ריקה

שמרו על שפופרותיכם הריקנות